

Spisovatel **PETER MAY** po patnácti letech oprášil svou „pandemickou detektivku“

Příběh odmítnutého rukopisu

Sedí ve svém nahrávacím studiu, obklopen hudebníky všeho druhu, a jako jeden z mála v knižním byznysu je navzdory aktuálním ekonomickým komplikacím vyladěný. Populární autor detektivek, v jihozápadní Francii žijící Skot **PETER MAY (68)**, totiž z koronaviru volky nevolky těží.

DVACÍTKU jeho česky vydaných knih před necelým měsícem doplnil detektivní thriller **KARANTÉNA**, odehrávající se v uzavřené britské metropoli zasažené smrtícím virem. Jak jen to scenárista a prozaik, jehož knihy se v Česku prodalo přes 130 000 kusů, dokázal sepsat tak brzy po propuknutí pandemie?

Děj románu autora trilogie z strova Lewis nebo série čínských thrillerů totiž není odrazem koronavirové reality; Peter May *Karanténu* napsal během šesti týdnů už před patnácti lety. Nakladatelským redaktorům však prý popisovaná situace připadala příliš ne-realistická a knihu odmítli, takže si počkala na marketingovou podporu COVID-19 a vyšla až nyní, když se ukázalo, že je realistická až až... Kupříkladu východisko *Karantény*: Stavební dělníci v bílých rouškách, kteří bydlí v opuštěných pětilhvězdičkových hotelích a svůj plat nemají v mrtvém městě kde utratit, musejí co nejrychleji vybudovat nouzovou nemocnici, nebo vzhledem k smrtelnosti viru 80 % spíše polní márnici. Ve výkopu najdete sportovní tašku s kostmi zavražděného dítěte a ani ne čtyřicetiletý detektiv Jack MacNeil vyrazí ke svému poslednímu případu...

Kolik jste toho na rukopisu, který patnáct let ležel ve vašem Dropboxu, musel změnit? Ptám se proto, že podobnost s koronavirovou realitou je místy neobyčejná, jako by člověk četl reportáž. Třeba smutek a bezmoc táty MacNeila, jenž dlouho neviděl syna, protože s jeho matkou nežije a ta osmiletému Seanovi kvůli viru nedovolí cestovat, nedávno zakoušeli i čeští rodiče s dětmi ve střídavé péči...

Karanténa Petera Maye se od vydání nehnula z žebříčků bestsellerů, práva byla prodána do více než dvaceti zemí. Česky vyšla v překladu Filipa Drlíka v brněnském nakladatelství Host.

Kromě předmluvy jsem nepísal ani písmenko. A nemyslím, že bych byl bůhvíjaký vizionář – prostě jsem si tehdy jen udělal rešerši pandemie španělské chřipky. Když se ohlédnete, jak v roce 1918 jednotlivé země reagovaly, bylo to velmi podobné jako během koronavirové pohotovosti. Lidi se báli vyjít na ulici a drželi se doma, obchody byly v důsledku toho zavřené, srocování a veřejné akce byly zakázané, sportovní utkání se odkládala na neurčito, lidé nosili improvizované masky. Některá menší města ve Spojených státech dokonce postavila na ulice vedoucí k obci ozbrojence a ti otáčeli příchozí čelem vzad, aby do města nezavlekli nákazu... Tohle všechno jsem věděl před patnácti lety, když vědci začali v médiích varovat, že se blíží další pandemie. Takže jsem začal pracovat na knize o nejpravděpodobnějším kandidátovi, zmutovaná ptáčí chřipce.

Proč jste knihu nepublikoval už dřív, když svět drtily epidemie SARS, MERS nebo eboly?

Vůbec mi to nepřišlo na mysl! Do roku 2005 jsem napsal, tuším,

dvanáct knih a věděl jsem, že chci a budu tvořit dál, takže *Karanténu* jsem jednoduše odepsal, vytěsnil. A nevzpomněl jsem si na ni ani na sklonku loňského roku, kdy se v Asii začínaly množit případy COVID-19. Až v půli března mi někdo na Twitteru navrhl, jestli bych nemohl napsat detektivku z koronavirové doby, a jakmile jsem tu myšlenku viděl černé na bílém na své tajmlajně, došlo mi, že už mám něco velmi podobného na skladě. To bylo v půli března. **Což musí znít komkoli, kdo kdy absolvoval peripetie procesu vydání díla, jako neuvěřitelné – vaše kniha totiž byla ve formě e-booku k dispozici už prvního dubna, třicátého dubna pak na pultech přistály paperbacky. Jak může z rukopisu během pouhých dvou tří týdnů vzniknout kniha?**

Pamatuju si, jak jsem osmnáctého března, v den narozenin své ženy, posílal nakladateli rukopis *Karantény* s průvodním dopisem, že by se to mohlo v téhle době hodit. Představuju si, že hned po prv-

ních odstavcích údivem spadl ze židle. Hned následující ráno na mě ve schránce čekal mail: „Přečetl jsem to přes noc. Je to skvělé. Musíme to ale vydat hned teď!“ A v tu ránu jsme rovnýma nohama skočili do publikačního procesu, který běžně trvá rok a víc. Pomohla nám paradoxně karanténa: v Londýně se zastavil čas, všichni pracovali z domova, mnoho projektů nakladatelé pozdrželi, posunuli na dobu neurčitou nebo přímo zrušili, takže po celé Evropě seděli redaktori, překladatelé a korektoři a neměli do čeho píchnout. S výjimkou mé *Karantény*.

Schovává se ve vašich šuplících, případně v Dropboxu, ještě nějaké nevydané dílo?

Bohužel ne. Zvykl jsem si publikovat knihu ročně, občas zvládnu i dvě, ale poslední léta mě to tempo dost vysiluje. Mám s nakladatelem uzavřenou smlouvu na určitý počet děl v jistém čase a zbývá mi napsat jedině, do konce roku. V květnu jsem měl odjet na studijní cestu na Špicberky, kde se chystaný příběh odehrává, měl jsem domluvenou spoustu schůzek s guvernerem souostroví, s policií a dalšími, ale samozřejmě to kvůli omezení cest padlo. A nemyslím, že bych ten výlet chtěl v dohledné době absolvovat, přece jen věkově patřím do skupiny koronavirem nejohroženější. Může to být nakrásně moje poslední kniha, už se nehodlám uvázat k dalšímu podobnému kontraktu. Čím jste v branži úspěšnější, tím větší je tlak: abyste publikovali rychleji, aby to bylo něco úplně jiného, a hlavně aby kniha byla mnohem lepší než ty předchozí. Napišu teď tedy jinou věc: Před osmdesáti lety, za druhé světové války, Francouzi schovali před postupujícími německými vojsky svá nejčinnější umělecká díla, celý Louvre se přesunul na venkov a obrazy byly stále na cestě, jak ustupovaly před nacisty. *Mona Lisa* se skrývala jen kousek od mého domu a slavný olej *Napoleonova korunovace* od Jacquesa-Louise Davida byl srolován právě tady, kde teď sedím. Za rešerši svého příštího románu, bude se nejspíš jmenovat *Deníky Mony Lisy*, tak nebudu muset nikam rajzovat. **X**